

[Maigaard.]

til boligformål og foreslå, at statens bygge- og boligfond, hvad beløb angår, føres tilbage til det gamle stade, den havde, da vi lavede den i sin tid, altså sætte en streg over den nedskæring, som VKR-regeringen gennemførte, og føre loven tilbage til det, som vi indgik forlig om i perioden fra 1966 til 1968. Og jeg går da ud fra, at socialdemokratiet ikke vil afvise at stå ved den gamle aftale, om den sum penge, der bør være i statens bolig- og byggefond.

Sagen er jo den, at den bedste måde at føre jordpolitik på i et kapitalistisk samfund, det er ved at have penge. Det virker, og det skal man have. Mange af lovbestemmelserne er i virkeligheden kun støtteforanstaltninger i forhold til dette at have penge. Har man ingen penge, så kommer man ingen vegne. Til de mennesker, som siger, at staten har ikke råd til dette, er der vel at sige som en generel betragtning, at de penge, som det offentlige bruger til jordkøb, det er i virkeligheden penge, som skulle skrives på samfundets sparekonto. For så snart offentlige myndigheder har hånd i hanke med jorden, kan den være prisførende, og det vil igen sige, at man kan hindre en del af den inflation, en del af den grundprisstigning, som er en byrde for hele samfundet, og som ikke er til gavn for ret mange andre end de folk, som har et kontant udbytte af det.

Så meget om os selv. Jeg vil godt føje til, at vi i socialistisk folkeparti venter med spænding på finansministerens forslag om en skærpet kapitalvindingsafgift, og vi tror også, at kulturministerens tanker om naturfredning, som jo må komme her inden den 15. marts, vil interessere os og bør ses i den sammenhæng, vi drøfter her.

For det fjerde er det, som jeg tidligere har været inde på, ikke fællesmarkedet, der har skabt det problem, som vi diskuterer her, men alligevel er fællesmarkedet i al fald delvis for VK-partierne blevet en motivering for at støtte lovgivningen. Jeg vil gerne gøre, hvad jeg kan, for at punktere den ballon, der sættes op her, for begrundelsen er ikke rigtig. Jeg synes for det første, at den diskussion, der har været mellem hr. Henry Christensen og statsministeren om en betinget vedtagelse af lovene, viser, at det ikke først og fremmest er et fællesmarkedsprojekt, regeringen søsætter. Hr. Henry Christensen har

jo foreslået, at lovene kun skulle træde i kraft, hvis tilhængerne, hvad der jo er lidet sandsynligt, vinder folkeafstemningen om fællesmarkedet. Det har statsministeren afvist, og han har i Politiken for den 16. februar i den før omtalte artikel sagt:

„Vi har den opfattelse, at jordlovene skal gælde, hvad enten vi kommer i EF eller ej.“

Det synes jeg er godt at holde fast ved, dette er ikke først og fremmest et fællesmarkedsprojekt.

Den anden bemærkning, jeg godt vil gøre, ikke mindst til VK-partierne, er, at jeg kunne forstå, at man kom og sagde: indskrænkningerne i den fri etableringsret er motiveret af fællesmarkedet, det kunne jeg forstå, det var der logik i, men jeg kan ikke forstå, ja, jeg kan for min død ikke begribe, hvordan det, som ministeren kalder en aktiv, rekreativ politik med et bredere socialt sigte, hvordan en sådan politik kan forbindes med fællesmarkedet og kan motiveres med fællesmarkedsproblematikken. Jeg kan simpelt hen ikke forstå det, og jeg vil bede VKs 3 ordførere om at prøve at forklare først det høje ting og dernæst offentligheden, hvordan de forbinder denne aktive, rekreative politik med et bredere socialt sigte med fællesmarkedsproblematikken. Jeg kan ikke se det.

Jeg synes, det er ganske spændende, for det lader sig jo ikke nægte, at når vi i dette samfund har et jordproblem, så skyldes det i ikke ringe grad, at VK-partierne ganske uansvarligt førte den linje, de gjorde i 1963, dengang vi skulle stemme nej; hvis vi var i tvivl; nu er det jo ligesom lidt anderledes, kan jeg forstå.

Nu i 1972 fremsætter regeringen nogle forslag, som indeholder nogle ganske spændende mekanismer, og dér vil jeg gerne spørge om VK-partiernes stilling til to af mekanismerne, som forekommer mig at være helt principielle i jordlovsdebatten. Det ene er denne mekanisme med udnyttelsespåbud. Det er en meget, meget interessant ting, fordi det jo er rigtigt, at grænsen mellem dette at påbyde, at man udnytter en grund, og en ekspropriation er flydende. Derfor vil jeg gerne være helt på det rene med, hvor VK-partierne står i forhold til denne mekanisme i jordlovgivningen.

Den anden mekanisme, som jeg synes er